

28. April 1916 om offentligt Tilskud til Lægers Sygebefordring paa Færøerne, hvori Staten tilpligtes at betale Halvdelen af Udgiften, dog ikke udover 1 Kr. aarlig pr. Medlem. Denne Lov blev vedtaget i 1916, og Forslaget havde indeholdt en Revisionsbestemmelse, som under Behandlingen i Tinget blev skudt ud. Denne Revision skulde netop have fundet Sted omkring 1920—21. Jeg skal paa mit Partis Vegne foreslaa Ministeren at tage denne Revisionsbestemmelse op, saaledes at Færingerne paa dette Felt kan blive hjulpet i lige saa fuld Grad som vi i den øvrige Del af Kongeriget.

Foruden disse 4 nye Bestemmelser, som vi alle med Glæde tiltræder, skal jeg omtale to Bestemmelser i dette Lovforslag, som er noget forskellige fra det, der fandtes i det radikale Ministeriums Forslag. Det er §§ 13 og 2, i det tidligere Forslag §§ 11 og 2. I § 13 er der optaget to nye Bestemmelser, idet Retten til Pengehjælp for Sygekasser er udvidet fra mindst 13 og højst 26 Uger til 26 Uger. Dette er selvfølgelig en stor Fordel, men det er en af disse Fordele, som stadig kræver større Kontingent. Det er ikke saaledes, som den ærede sidste Taler sagde, at hver Gang der kommer et nyt Regulativ om, hvad der skal forstaas ved Ubemidlethed, sker der samtidig en Forhøjelse af Lægetaksterne. Nej, hver Gang vi faar en ny Sygekasselov, fremtræder den i stadig bedre Skikkelse, og naar Befolkningen skal være med til delvis at dække disse Forbedringer, maa Kontingenterne ogsaa nødvendigvis stige, da Kontingentstigningerne ikke beror alene paa højere Lægehonorar. Men, som sagt, denne Ændring, som ogsaa er ganske nødvendig af Hensyn til de kronisk syge, giver vi vor fulde Tilslutning. — I samme Paragraf er der den lille Ændring, som kun er af formel Karakter, at „Sygekassens Bestyrelse kan af Kommunalbestyrelsen bemyndiges til at udbetale Sygekassemedlemmer den dem efter fornævnte § 63“ — nemlig Fattiglovens — „tilkommende Hjælp“. Det er kun af formel Natur, men det betyder en virkelig Forbedring i hele det administrative Forhold, saaledes at vore Sygekassemedlemmer bedre end tidligere vil forstaa, at de gennem deres Forsikring ikke har Spor med Fattigvæsenet at gøre.

Endelig kommer jeg til den Hovedbestemmelse, som ogsaa den sidste ærede Taler kom ind paa, at § 2 foreslaar med Hensyn til Fastsættelse af Formue- og Indtægtsgrænsen for forandre „hvert 5te Aar“ til: „hvert 3die Aar“. Det er sikkert, at jo oftere man retter paa denne Formue- og Indtægtsgrænse, desto usikrere bliver hele

Spørgsmaalet om, hvad man forstaaer ved Ubemidlethed. Thi det er ikke Tidsrummene, men Begrebet Ubemidlethed, der er af fundamental Betydning, og det er deri, Forstaaelsen af, hvad Sygekassebevægelsens sande Væsen er, afspejler sig.

Den ærede sidste Taler refererede alle Taksterne. Jeg skal springe over, hvorledes man er gaaet fra 2 000 op til 5 000, og alle de øvrige Bidrag; men jeg skal gøre opmærksom paa, at i 1910 oplyste Sygekasseinspektoratet, at ikke mindre end 90 pCt. af den danske Befolkning kunde være i de statsanerkendte Sygekasser; senere har Sygekasseinspektoratet ment, at dette Tal burde reduceres til 75 pCt. Men i hele dette Forhold mellem Læger og Sygekasser vilde det have haft sin store Betydning, om man, samtidig med at man forelagde disse nye Indtægts- og Formuegrænser, kunde have sagt noget om, hvor stor en Del af Befolkningen der efter de nye Indtægtsgrænser kunde være Medlemmer af Sygekasser. Jeg personlig har paa Fornemmelsen, at der ikke vil ske nogen Forrykkelse i Procenttallet, de 75. Men foruden selve den kvantitative Ændring med Hensyn til Medlemsretten findes der i det nye Forslag ogsaa en reel Ændring, idet det Kræv, som vi Gang paa Gang har stillet, at Arbejderne som saadanne ikke maatte betragtes som en privilegeret Stand med Ret til Optagelse i Sygekasser, er blevet brudt. Thi medens der i det gamle Reglement stod, at en Arbejder har under alle Forhold Ret til at være Medlem, naar han ikke har oppebaaret en Gennemsnitsindtægt af betydelig Varighed, der overstiger den normale Størsteindtægt for Arbejdere indenfor vedkommende Fag, saa er de 4 sidste Ord rettede til: „faglærte Arbejdere i middelgodt lønnede Fag“. Derved er Arbejderne som privilegeret Stand, med Ret til at være Medlemmer af Sygekasser, delvis strøget, og derved er der skabt Haandværkere, mindre Landbrugere o. s. v. den samme Ret som enhver Arbejder, en Ret, vi gennem de Aar, vi har kæmpet for Sygekassesagen, har søgt at faa indført.

Hvor Grænsen for Ubemidlethed skal sættes, er selvfølgelig et Spørgsmaal, der kan diskuteres. Thi paa een Maade — og det er det vigtigste — maa Sygekasserne være indrettede saaledes, at Kontingentet ikke kan være til Hinder for, at de mest ubemidlede Lag i Samfundet indtræder i Kasserne. Og naar vi ser paa Udviklingen af dette Forhold, har det ogsaa hidtil vist sig at kunne opnaas, idet Tyende- og Arbejdsmandsklasserne baade absolut og særlig forholdsmæssigt udviser større Tilgang end